άντιστοιχεῖ στήν περίοδο κατά τήν ὁποία ὁ προσφεύγων ἀπασχολήθηκε στό γερμανικό ταμεῖο ἀλληλασφαλίσεως ἐργατῶν σιδηρουργίας καί ἐλασματοποιήσεως (Hütten- und Walzwerksberufsgenossenschaft), ἀφορᾶ τή διατήρηση τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων τοῦ προσφεύγοντος, ἡ ὁποία βασίζεται στήν πληρωμή τῶν προαιρετικῶν εἰσφορῶν πού κατέβαλε στό ὁμοσπονδιακό ἵδρυμα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ὑπαλλήλων ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου (Bundesversicherungsanstalt für Angestellte) μετά τήν ἀποχώρησή του ἀπό τήν Berufsgenossenschaft.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικά του δικαστικά ἔξοδα.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 7 Μαΐου 1981.

Ὁ γραμματεύς

κ.ἀ.α

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

T. Koopmans

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ παρούσα ὑπαλληλική ὑπόθεση ἀφορᾶ τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καί Χάλυβα τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962, τά ἐδάφια α καί 6 τοῦ ὁποίου ἀντιστοιχοῦν, κατ' οὐσίαν, στό ἄρθρο 107 παράγραφοι 1 καί 2 τοῦ ἐν ἰσχύι κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων. Οἱ ἐν λόγω διατάξεις, οἱ ὁποῖες ρητῶς διατηρήθηκαν σέ ἰσχύ δυνάμει τῆς 3ης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κανονισμοῦ 259/68 τοῦ Συμβουλίου τῆς 29ης Φεβρουαρίου 1968 περί καθορισμοῦ τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων (JO L 56 τῆς 4ης Μαρτίου 1968 σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τόμ. 01/001, σ. 108) γιά τούς ὑπαλλήλους πού εἶχαν ἤδη προσληφθεῖ ὑπό τό καθεστώς τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ τοῦ 1956 καί οἱ ὁποῖες τροποποιήθηκαν ἀπό τόν κανονισμό 1473/72 τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1972 (JO L 160 τῆς 16ης Ἰουλίου 1972, σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. Ν 160, τόμ. 01/001, σ. 136) εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

«2. Ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος δέν ὑπήχθη στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 108 τοῦ

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

γενικοῦ κανονισμοῦ τῆς ΕΚΑΧ, ὑπάγεται στίς κατωτέρω διατάξεις:

α) Ὁ ὑπάλληλος πού ἔχει ὑπαχθεῖ στόν κανονισμό κατ' ἐφαρμογή τῶν μεταβατικῶν αὐτῶν διατάξεων καί ἀποδεικνύει ὅτι ἀναγκάστηκε νά παραιτηθεῖ, ἐπειδή ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Κοινότητα, ἀπ' ὅλα ἤ ὁρισμένα ἀπό τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού θά εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του χωρίς νά μπορεῖ νά λάβει ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη γιά τά δικαιώματα αὐτά, ἀπολαύει, λόγω συντάξεως ἀρχαιότητάς του (ἀποχωρήσεως), στήν Κοινότητα καί χωρίς ἀναζήτηση τῶν εἰσφορῶν, τοῦ πλεονεκτήματος τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἀντιστοιχοῦν στόν ἀριθμό τῶν συντάξιμων ἐτῶν, τά ὁποῖα εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του.

6) Ὁ ἀριθμός τῶν συντάξιμων ἐτῶν πού ἀναγνωρίζονται μέ τόν τρόπο αὐτό καθορίζεται ἀπό τήν ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή τοῦ ὀργάνου ἀπό τό ὁποῖο ἐξαρτᾶται ὁ ὑπάλληλος, κατόπιν γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πού προβλέπεται στό ἄρθρο 10. Δέ δύναται νά εἶναι ἀνώτερος:

— ...

— τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας πού δέν θά ἔχει τήν εὐχέρεια νά συμπληρώσει γιά τόν ὑπολογισμό 35 συντάξιμων ἐτῶν στήν ἡλικία τῶν 65 ἐτῶν.

γ) ...»

Στίς 2 Ἰουλίου 1969, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων θέσπισε τίς γενικές ἐκτελεστικές διατάξεις, μεταξύ ἄλλων, πρός τό σκοπό ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου, οἱ ὁποῖες δημοσιεύθηκαν στό courrier τοῦ προσωπικοῦ ἀριθ. 77, τῆς 29ης Ἰουλίου 1969, σελίδες 601 καί ἑπ.

Κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, ὁ προσφεύγων, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τό 1915, προσλήφθηκε ὡς δόκιμος ὑπάλληλος μέ βαθμό Α 4 ἀπό τήν ἀνώτατη ἀρχή τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καί Χάλυβα στίς 15 Ὀκτωβρίου 1956 καί παρέμεινε χωρίς διακοπή, μέχρι τῆς πρόσφατης συνταξιοδοτήσεώς του, στήν ὑπηρεσία τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς καί τῆς Ἐπιτροπῆς ἀντιστοίχως, ζήτησε, στίς 10 Νοεμβρίου 1969, ἀποκατάσταση τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού εἶχε ἀπολέσει.

Μέ ἀπόφαση τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1978, ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή γνωστοποίησε στόν προσφεύγοντα ὅτι ὑπῆχθη στίς ἐν λόγω διατάξεις καί ὅτι τοῦ ἀναγνωρίσθηκαν τρία ἔτη, ἕνας μήνας καί δεκαπέντε ἡμέρες, ἐπιπλέον τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού εἶχε στίς Κοινότητες, μέ τήν ἀκόλουθη βάση: πρίν ἀναλάβει καθήκοντα στήν ἀνωτάτη ἀρχή, ὁ προσφεύγων εἶχε ἐργασθεῖ τελευταίως στήν «Hütten- und Walzwerks-Berufsgenossenschaft» (ἐφεξῆς: «Berufsgenossenschaft»), ὀργανισμός δημόσιου δικαίου μέ συνταξιοδοτικό καθεστώς σύμφωνο πρός τίς διατάξεις τοῦ «Bundesbeamtengesetz» (νόμος περί τῶν ὁμοσπονδιακῶν δημόσιων ὑπηρεσιῶν). Ἀπό τήν 1η Μαρτίου 1951 ἕως τίς 31 Μαΐου 1953, ἀπασχολήθηκε κατά τήν ἔννοια τοῦ «Angestelltenversicherungsgesetz» (νόμος περί ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας καί γήρατος τῶν ὑπαλλήλων) καί ἀκολούθως, μέχρι τίς 31 Ὀκτωβρίου 1956, ἦταν τεχνικός ἐλεγκτής ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπει ὁ ἐσωτερικός κανονισμός τῆς «Berufsgenossenschaft» σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τοῦ δημοσιοϋπαλληλικοῦ δικαίου, δηλαδή σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ «Bundesbeamtengesetz».

Κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου πού ἀπασχολιόταν ὡς ἰδιωτικός ὑπάλληλος, ὁ προσφεύγων δέν ὑπήγετο σέ ὑποχρεωτική ἀσφάλιση συντάξεως, διότι οἱ ἐτήσιες ἀποδοχές του ὑπερέβαιναν τό ὅριο πού ἴσχυε τότε γιά τήν ὑποχρεωτική ἀσφάλιση. Κατά συνέπεια, κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς, ἡ «Berufsgenossenschaft» δέν ἦταν ὑποχρεωμένη νά καταβάλλει εἰσφορές στήν «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte» (ὁμοσπονδιακός ὀργανισμός ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας καί γήρατος τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων). Ἐντούτοις, γιά τήν περίοδο αὐτή ὁ προσφεύγων κατέβαλε συνολικῶς δεκαεπτά προαιρετικές εἰσφορές.

Γιά τήν περίοδο πού ὁ προσφεύγων ἀπασχολιόταν ὑπαγόμενος στό νόμο περί δημόσιων ὑπηρεσιῶν, οἱ εἰσφορές γιά ἀσφάλιση γήρατος ἦταν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 1 τοῦ «Angestelltenversicherungsgesetz» προαιρετικές, διότι ὁ προσφεύγων εἶχε τή δυνατότητα νά τύχει συντάξεως δημόσιου ὑπαλλήλου. Δεδομένου ὅτι ὁ προσφεύγων ἔπαυσε νά ἐργάζεται στήν «Berufsgenossenschaft» πρίν ἀπό τή λήξη τῆς περιόδου ἀναμονῆς τῶν δέκα ἐτῶν πού προβλεπόταν ἀπό τόν «Bundesbeamtengesetz», δέν ἦταν δυνατό νά τοῦ χορηγηθεῖ σύνταξη δημόσιου ὑπαλλήλου καί, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 9 τοῦ «Angestelltenversicherungsgesetz», ἡ «Berufsgenossenschaft» ἦταν ὑποχρεωμένη νά τόν ἀσφαλίσει ἀναδρομικῶς γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουνίου 1953 ἕως 31 Ὀκτωβρίου 1956.

Μετά τήν 1η Ἰουνίου 1953, ὁ προσφεύγων κατέβαλε εἴκοσι ἐννέα προαιρετικές εἰσφορές στήν «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte» δεκατρεῖς κατά τή διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας του στήν «Berufsgenossenschaft» καί δεκαέξι ἀφοῦ ἔπαυσε νά ἐργάζεται στόν ὀργανισμό αὐτό. Δεδομένου ὅτι ὁ πρώην ἐργοδότης του τόν εἶχε ἀσφαλίσει ἀναδρομικῶς σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 παράγραφος 15 τοῦ «Angestelltenversicherungs-Neuregelungsgesetz» (νόμος ὁ ὁποῖος μεταρρύθμισε τήν ἀσφάλιση ἀναπηρίας καί γήρατος τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων) τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1957 (Bundesgesetzblatt σ. 88), οἱ εἰσφορές αὐτές ἀντιστοιχοῦν σέ εἰσφορές συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως.

Γιά νά ὑπολογίσει τά δικαιώματα τοῦ προσφεύγοντος, ἡ Ἐπιτροπή στηρίχθηκε στά ἔτη ὑπηρεσίας πού ὁ προσφεύγων πράγματι συμπλήρωσε στήν «Berufsgenossenschaft» καί τά ὁποῖα δύνανται νά γεννήσουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα, δηλαδή πέντε ἔτη, ἑπτά μῆνες καί δεκαπέντε ἡμέρες.

Ὡς πρός αὐτό, ὁ ὑπολογισμός τῶν δικαιωμάτων πού ὁ προσφεύγων *διατήρησε* στήν «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte» πραγματοποιήθηκε βάσει πλασματικοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte» τῆς 26ης Αὐγούστου 1976, ἡ ὁποία ὑπολόγισε ὅτι τό ποσόν ὅλων τῶν εἰσφορῶν στήν «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte» ὑπέρ τοῦ προσφεύγοντος κατά τή διάρκεια τῆς ἐν λόγω περιόδου ἀνερχόταν σέ 976,17 μονάδες, οἱ ὁποῖες ἀποκτήθηκαν κατά τή διάρκεια περιόδου 58 μηνῶν. Ἀπ' αὐτό προέκυψε ποσοστό 201,57 % τῆς γενικῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ ἐκ 4 281 DM πού ἴσχυε τό 1957. Σύμφωνα μέ τίς ἐφαρμοζόμενες στόν τομέα τῶν ἀσφαλίσεων διατάξεις, χορηγήθηκε στόν προσφεύγοντα, γιά κάθε ἔτος εἰσφορῶν πού λήφθηκε ὑπόψη, 1,5 % τῆς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως, ἡ ὁποία ὑπολογίσθηκε κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ὡς ἐτήσια σύνταξη, ὑπολογισμός ἀπό τόν ὁποῖο προέκυψε τελικά μία ἐτήσια σύνταξη ἀπό 625 DM περίπου, ἐπαυξημένη κατά 330 DM περίπου λόγω συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως.

Σύμφωνα μέ τόν ὑπολογισμό αὐτό, ἡ μηνιαία σύνταξη ἀνῆλθε σέ 79,57 DM, ἐκ τῶν ὁποίων ποσόν 27,56 DM προέκυπτε ἀπό τή συμπληρωματική ἀσφάλιση.

Ἀντιθέτως, ὁ ὑπολογισμός τῶν *ἀπολεσθέντων* συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων στηρίχθηκε στήν ὑπόθεση ὅτι, βάσει τουλάχιστον δέκα συντάξιμων ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἡ σύνταξη θά ἀνερχόταν σέ 35 % τοῦ μισθοῦ βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογιζόταν ἡ σύνταξη καί ὁ ὁποῖος καταβαλλόταν ἀπό τήν «Berufsgenossenschaft», δηλαδή 397,60 DM ὑπό τή μορφή μηνιαίας συντάξεως.

Ἡ σχέση μεταξύ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ καί τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος πού ὁ προσφεύγων διατήρησε, δηλαδή 79,57 DM, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, ὅσον ἀφορᾶ τήν περίοδο ἀπό 1η Μαρτίου 1951 ἕως 31 Ὀκτωβρίου 1956, ἀπώλεια 83,32 % ἤ, ἐκφραζομένη σέ συντάξιμα ἔτη ὑπηρεσίας, ἀπώλεια τεσσάρων ἐτῶν, ὀκτώ μηνῶν καί δεκαπέντε ἡμερῶν.

Στήν ἀπώλεια αὐτή ἐφαρμόσθηκε ἕνας συντελεστής μετατροπῆς, προκειμένου νά προσδιορισθεῖ ἡ ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη τῶν δικαιωμάτων, λαμβανομένης ὑπόψη τῆς ἡλικίας καί τοῦ φύλου τοῦ ἐνδιαφερόμενου. Ὁ ὑπολογισμός αὐτός κατέληξε στήν ἤδη ἀναφερθεῖσα περίοδο τῶν τριῶν ἐτῶν, ἑνός μήνα καί δεκαπέντε ἡμερῶν, ἡ ὁποία ἦταν δυνατό νά ληφθεῖ ὑπόψη καί ἡ ὁποία, κατά τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔπρεπε νά ἀναγνωρισθεῖ στόν προσφεύγοντα σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 102 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καί Χάλυβα.

Μέ ἐπιστολή τῆς 25ης Ἰουνίου 1979, ὁ προσφεύγων πρόβαλε ἀντιρρήσεις, μεταξύ

ἄλλων, κατά τοῦ ὅτι δέν ὑπολογίσθηκαν ὡς ἀπολεσθέντα συντάξιμα ἔτη ὑπηρεσίας οἱ προγενέστερες τῆς ἀπασχολήσεως «ὠφέλιμοι» περίοδοι καί κατά τοῦ ὅτι λήφθηκαν ὑπόψη οἱ εἰσφορές προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως κατά τόν ὑπολογισμό τῶν ἀπολεσθέντων δικαιωμάτων τά ὁποῖα ἔπρεπε νά ἀναγνωρισθοῦν. Δεδομένου ὅτι μέ ἐπιστολή τῆς 13ης Αὐγούστου τοῦ 1979 ὁ προϊστάμενος τοῦ τμήματος «ἀτομικά δικαιώματα καί προνόμια» τῆς γενικῆς διευθύνσεως προσωπικοῦ καί διοικήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς διατήρησε ἀμετάβλητο τόν πραγματοποιηθέντα ὑπολογισμό, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε στίς 6 Νοεμβρίου 1979 ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ἐπειδή ἡ Ἐπιτροπή δέν ἀπάντησε στήν ἔνσταση ἐντός τῆς πρός τοῦτο προβλεπόμενης προθεσμίας, ὁ προσφεύγων ἄσκησε προσφυγή στίς 30 Μαΐου 1980. Μετά τήν ἄσκηση τῆς προσφυγῆς, τελικῶς ἀπέρριψε ἡ Ἐπιτροπή ρητῶς τήν ἔνσταση μέ ἐπιστολή τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1980.

Μέ τήν προσφυγή του ὁ προσφεύγων ζήτησε ἀρχικῶς ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά κρίνει παράνομη καί νά ἀκυρώσει τή σιωπηρή ἀπόρριψη τῆς ἀπό 6 Νοεμβρίου 1979 ἐνστάσεώς του,

— νά ἀποφανθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται νά ἀναγνωρίσει στόν προσφεύγοντα τίς περιόδους σπουδῶν,

— νά ἀναγνωρίσει, ἐπιπλέον, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει κανένα δικαίωμα πρός ἐκχώρηση τῶν δικαιωμάτων πού ἀπέκτησε ὁ προσφεύγων βάσει εἰσφορῶν προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως,

— ἐπικουρικῶς, νά ἀναγνωρίσει ὅτι οἱ ἐκτελεστικές διατάξεις δέ συμβιβάζονται μέ τά ἄρθρα 102 καί 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί, ἐπομένως, δέν ἔχουν ἐφαρμογή· κατά συνέπεια, νά τίς κρίνει παράνομες κατά τό μέτρο πού παρέχουν στό ἐνδιαφερόμενο ὄργανο δικαίωμα πρός ἐκχώρηση τῶν δικαιωμάτων πού ἔχουν ἀποκτηθεῖ βάσει εἰσφορῶν προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως,

— νά ἀναπέμψει τήν ὑπόθεση στήν Ἐπιτροπή, προκειμένου νά ὑπολογισθοῦν ἐκ νέου τά δικαιώματα τοῦ προσφεύγοντος.

I — Πρίν ὑπεισέλθουμε στά διάφορα αἰτήματα τῆς προσφυγῆς, τό παραδεκτό τῶν ὁποίων δέ δύναται νά τεθεῖ ὑπό ἀμφισβήτηση, κρίνουμε σκόπιμο, λόγω τῶν ἐπιχειρημάτων πού προέβαλε ὁ προσφεύγων κατά τήν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτηση, νά προηγηθοῦν ὁρισμένες βασικές παρατηρήσεις, πού ἀφοροῦν τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962 ἐπί τῆς προκειμένης περιπτώσεως.

Πράγματι, ὅπως ὀρθῶς ὁ προσφεύγων ὑποστήριξε, ἡ διάταξη αὐτή δέν ἐφαρμόζεται, σύμφωνα μέ τή διατύπωσή της, παρά στούς ὑπαλλήλους οἱ ὁποῖοι δέν ὑπῆχθησαν στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 108 τοῦ παλαιοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τῆς ΕΚΑΧ. Ἀντιθέτως, ἕνας ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος, κατά τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τοῦ παλαιοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ΕΚΑΧ, εἶχε ὑπαχθεῖ στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 108 τοῦ παλαιοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ, διατηρεῖ τό εὐεργέτημα τῶν διατάξεων αὐτῶν, ὅπως προκύπτει καί ἀπό τό ἄρθρο 102 παράγραφος 1.

Ἡ ἀνάγνωση ὅμως τοῦ ἄρθρου 108 τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τῆς Κοινότητας τῆς 29ης Μαρτίου 1956, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νά ἰσχύει τήν 1η Ἰουλίου 1956 συγχρόνως μέ τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς ΕΚΑΧ, ἐμφαίνει σαφῶς ὅτι, ἀντίθετα πρός τή γνώμη πού ὑποστήριξε ὁ προσφεύγων, δέν ἦταν δυνατό νά ὑπαχθεῖ στή μεταβατική αὐτή διάταξη ἡ ὁποία περιέχεται στό κεφάλαιο IX. Πράγματι, ἡ προϋπόθεση ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως αὐτῆς, σύμφωνα μέ τήν ὁποία εἶναι δυνατό νά ἀναγνωρισθοῦν σέ κάθε μόνιμο ἤ τοπικό ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος ὅταν ἀναλαμβάνει ὑπηρεσία στήν Κοινότητα δέν ἔχει τήν ἡλικία τῶν 57 ἐτῶν, ὡς συντάξιμα ἔτη, χωρίς ἀναζήτηση εἰσφορῶν, τά 6/10 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας πού δέ θά ἔχει τή δυνατότητα νά συμπληρώσει μέχρι τήν ἡλικία τῶν 60 ἐτῶν,

εἶναι νά ἔχει «ὑπαχθεῖ στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ κατ' ἐφαρμογή τῶν μεταβατικῶν διατάξεων». Ὁ προσφεύγων, ὅμως, δέν ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Κοινότητα παρά στίς 15 Ὀκτωβρίου 1956, δηλαδή μετά τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καί Χάλυβα τῆς 1ης Ἰουλίου 1956, γεγονός πού συνεπάγεται ὅτι δέν ἔχουν ἐφαρμογή στήν περίπτωσή του οἱ μεταβατικές διατάξεις πού προβλέπονται στόν κανονισμό αὐτό καί ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, δέ δύναται νά ὑπαχθεῖ στίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 108 τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τῆς Κοινότητας, τό ὁποῖο βασίζεται στό ἄρθρο 50 τοῦ ἰδίου κανονισμοῦ. Κατά συνέπεια, ἡ καθ' ἧς ὀρθῶς ἐφάρμοσε τό ἄρθρο 102 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962 προκειμένου νά ὑπολογίσει τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα τοῦ προσφεύγοντος.

Τέλος, θά πρέπει νά παρατηρηθεῖ σχετικά, ὅτι ἐν πάση περιπτώσει ὁ προσφεύγων δέν πρόβαλε οὔτε κατά τήν ἀνταλλαγείσα μετά τόν καθορισμό τῶν συνταξιοδοτικῶν του δικαιωμάτων ἀλληλογραφία οὔτε κατά τή διαδικασία ἐνστάσεως οὔτε ἀκόμη κατά τή διάρκεια τῆς ἔγγραφης διαδικασίας ὅτι δέν εἶναι τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, ἀλλά τό ἄρθρο 108 τοῦ παλαιοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ, πού εἶχε ἐφαρμογή στήν περίπτωσή του. Κατά συνέπεια, ἀκόμη καί ἄν ἦταν βάσιμος, ἕνας τέτοιος λόγος θά ἔπρεπε νά ἀπορριφθεῖ, ὡς ἐκπροθέσμως προβαλλόμενος σύμφωνα πρός τό ἄρθρο 42 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

II — Συνεπῶς, δέν ἀπομένει παρά ἡ ἐξέταση τοῦ ἐάν τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας Ἄνθρακα καί Χάλυβα τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962 ἐφαρμόσθηκε ὀρθῶς κατά τόν ὑπολογισμό τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων τοῦ προσφεύγοντος. Ὡς πρός αὐτό, θά πρέπει νά διακρίνουμε δύο ἐρωτήματα, τά ὁποῖα ἐξάλλου θά ἀναπτυχθοῦν χωριστά: τό ἐρώτημα τοῦ ποιά εἶναι ἡ ἀξία τῶν πιθανολογούμενων βάσει τοῦ γερμανικοῦ νόμου περί δημόσιων ὑπηρεσιῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων τά ὁποῖα ἀπολεσε ὁ προσφεύγων, καί ἀκολούθως τό ἐρώτημα τοῦ ἐάν οἱ προαιρετικές εἰσφορές τοῦ προσφεύγοντος στήν ἀσφάλιση ἀναπηρίας καί γήρατος δύνανται νά ληφθοῦν ὑπόψη εἰς βάρος του κατά τόν ὑπολογισμό τῆς συντάξεώς του δυνάμει τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου.

1. Ὅσον ἀφορᾶ τό πρῶτο ἐρώτημα, πρέπει κατ' ἀρχήν νά διαπιστωθεῖ ὅτι, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 στοιχεῖο 6 δεύτερη περίπτωση, ἡ Ἐπιτροπή ὀρθῶς καθόρισε ὅτι ὁ ἀνώτατος συντάξιμος χρόνος πού μποροῦσε νά ἀναγνωρισθεῖ ἦταν πέντε ἔτη, πέντε μῆνες καί δεκατρεῖς ἡμέρες. Ἐξάλλου μέ τήν ἀπάντησή του ὁ προσφεύγων ἀναγνώρισε ρητῶς τό ἀνώτατο ὅριο καί περιόρισε τό ἀντικείμενο τῆς διαφορᾶς σ' αὐτό. Κατά συνέπεια, πρέπει νά ἐξετασθεῖ ἄν, σέ σχέση μέ τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού ἀπόλεσε ὁ προσφεύγων ὡς πρός τήν «Hütten- und Walzwerks-Berufsgenossenschaft», ἡ Ἐπιτροπή δέ δύναται νά ἀναγνωρίσει στόν προσφεύγοντα ἐπιπλέον δύο ἔτη καί δύο μῆνες ὡς συντάξιμα ἔτη, μέχρι τό ὅριο πού ἀναφέρθηκε προηγουμένως, λαμβάνοντας ὑπόψη τίς προγενέστερες τῆς εἰσόδου στήν ὑπηρεσία περιόδους καί τίς περιόδους σπουδῶν.

Ἐν προκειμένω, ὀρθῶς οἱ δύο διάδικοι θεωροῦν ὅτι τά ἀπολεσθέντα δικαιώματα, τά ὁποῖα λαμβάνονται ὑπόψη σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2, πρέπει νά ὑπολογισθοῦν σέ σχέση μέ τίς διατάξεις τοῦ γερμανικοῦ νόμου περί δημόσιων ὑπηρεσιῶν. Ἐντούτοις, οἱ γνῶμες διχάζονται ὡς πρός τό ἐρώτημα τοῦ ποιά εἶναι ἡ ἔννομη κατάσταση ἡ ὁποία θά πρέπει νά ληφθεῖ ὑπόψη: ἐκείνη ἡ ὁποία ὑπῆρχε κατά τό χρόνο πού ὁ προσφεύγων ἀνέλαβε ὑπηρεσία στήν Κοινότητα, δηλαδή τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1956 — κατά τή γνώμη τῆς Ἐπιτροπῆς — ἤ ἐκείνη ἡ ὁποία ὑπῆρχε τήν ἡμέρα τῆς συνταξιοδοτήσεώς του, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ προσφεύγων.

Κατά τήν γνώμη μου, ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό δύναται νά δοθεῖ μόνο σύμφωνα πρός τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς, οὕτως ὥστε τά συνταξιοδοτικά δικαιώ-

ματα, τά ὁποῖα ὁ προσφεύγων ἀπόλεσε ὡς πρός τόν πρώην ἐργοδότη του, πρέπει νά ὑπολογισθοῦν ἀνεξαρτήτως τοῦ πραγματικοῦ χρόνου ὑπολογισμοῦ τους, βάσει τῶν διατάξεων πού ἰσχυαν κατά τό χρόνο πού ὁ προσφεύγων ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό αὐτά λόγω τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας. Αὐτό προκύπτει ἁπλῶς ἀπό τό γράμμα τῆς οἰκείας διατάξεως, ἡ ὁποία ἀναφέρεται στόν ἀριθμό τῶν *συντάξιμων ἐτῶν,* τά ὁποῖα ὁ ἐνδιαφερόμενος εἶχε ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς του πρίν ἀναγκασθεῖ νά παραιτηθεῖ ἀπό αὐτά.

Ἡ ἑρμηνεία αὐτή ἐνισχύεται ἐπίσης ἀπό τήν ratio τῆς ἐν λόγω μεταβατικῆς διατάξεως, ἡ ὁποία ἀποβλέπει στό νά ἐξασφαλίσει στόν ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε ἤδη τό 1962 καί ὁ ὁποῖος δέν εἶχε τή δυνατότητα νά συμπληρώσει τό ἀνώτατο ὅριο συντάξιμων ἐτῶν, μία εὔλογη σύνταξη, χωρίς νά ὑποχρεωθεῖ νά καταβάλλει συμπληρωματικές εἰσφορές. Πρός τό σκοπό αὐτό συνάδει τό ὅτι δέν πρέπει πλέον νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ ἐνδεχομένως εὐνοϊκότερες γιά τόν προσφεύγοντα μεταγενέστερες ἐξελίξεις τῆς ἔννομης καταστάσεως, ἐφόσον κατά τό χρόνο αὐτό ὁ προσφεύγων εἶχε ἤδη παραιτηθεῖ ἀπό τό καθεστώς πού ἰσχύει γιά τούς γερμανούς δημόσιους ὑπαλλήλους καί εἶχε ἀντ' αὐτοῦ ἀποκτήσει συνταξιοδοτικά δικαιώματα στήν Κοινότητα. Κατά συνέπεια, ὀρθῶς τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τῶν γενικῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων, οἱ ὁποῖες θεσπίσθηκαν μεταγενέστερα καί ὁλοποιοῦν τήν ἐν λόγω ρύθμιση, βασίσθηκε ρητῶς ἐπί τοῦ ἐθνικοῦ συνταξιοδοτικοῦ καθεστῶτος, τό ὁποῖο ἐφαρμοζόταν στόν ὑπάλληλο κατά τό χρόνο πού ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό τά δικαιώματά του.

Τό ἄρθρο 106, λοιπόν, τοῦ νόμου περί ὁμοσπονδιακῶν δημόσιων ὑπηρεσιῶν τῆς 14ης Ἰουλίου 1953 (Bundesgesetzblatt I, σ. 551), ὁ ὁποῖος ἴσχυε τότε καί μέχρι τό 1970, ἀπαιτοῦσε «γενικῶς» ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἔπρεπε νά ἔχει συμπληρώσει τουλάχιστον περίοδο ὑπηρεσίας 10 ἐτῶν γιά νά ἔχει δικαίωμα συντάξεως.

Μόνον μετά τήν πάροδο αὐτῆς τῆς περιόδου ἀναμονῆς, κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας ὁ ὑπάλληλος ὄφειλε πράγματι νά ὑπηρετεῖ, ἀποκτοῦσε αὐτός συνταξιοδοτικό δικαίωμα δυνάμει τῆς ἐν λόγω διατάξεως.

Ἐντούτοις, ὅταν ὁ προσφεύγων ἔπαυσε νά ἐργάζεται στόν πρώην ἐργοδότη του, τήν «Hütten- und Walzwerks-Berufsgenossenschaft», ἡ περίοδος ἀναμονῆς δέν εἶχε ἀκόμα παρέλθει καί, σύμφωνα μέ τό νόμο περί δημόσιων ὑπηρεσιῶν, δέν εἶχε ἀποκτήσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα. Γιά νά ἀντισταθμίσει τό ἐν λόγω ἀπολεσθέν δικαίωμα, ὁ πρώην ἐργοδότης του κατέβαλε, ἐπομένως, ἀναδρομικῶς τίς εἰσφορές γιά τήν κατά νόμο ἀσφάλιση ἀναπηρίας καί γήρατος τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ «Angestelltenversicherungsgesetz».

Ἡ Ἐπιτροπή, κατά τόν ὑπολογισμό τῶν πιθανολογούμενων βάσει τοῦ νόμου περί δημόσιων ὑπηρεσιῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού ἀπόλεσε ὁ προσφεύγων, δέν ἔλαβε ὑπόψη τήν ἀναδρομική καταβολή εἰσφορῶν, ἀλλά βασίσθηκε μᾶλλον στά συντάξιμα ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, δηλαδή πέντε ἔτη, ἑπτά μῆνες καί δεκαπέντε ἡμέρες. Μέ αὐτήν τή βάση, ἡ Ἐπιτροπή ὑπολόγισε ἀκολούθως τά πιθανολογούμενα συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού ἀναφέρονται στήν περίοδο ἀναμονῆς στό 35 % τῶν ἀπολαβῶν, ἄν καί κατ' ἀρχήν τό ποσοστό αὐτό δέν μποροῦσε νά ἀποκτηθεῖ παρά μόνο μετά δέκα ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται τώρα ὅτι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 116 τοῦ «Bundesbeamtengesetz», τό ὁποῖο τέθηκε ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Σεπτεμβρίου 1953 στόν «Bundesbeamtengesetz» δυνάμει τοῦ ἄρθρου 139 τοῦ «Beamtenrechtsrahmengesetz» (νόμος πλαίσιο περί τῶν δημόσιων ὑπηρεσιῶν) τῆς 1ης Ἰουλίου 1957 (Bundesgesetzblatt I, σ. 667), ὁρισμένες προγενέστερες τῆς εἰσόδου στήν ὑπηρεσία περίοδοι, ἰδίως οἱ περίοδοι σπουδῶν, πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη γιά τόν ὑπολογισμό τῶν συντάξιμων ἐτῶν. Ἰσχυρίζεται ὅτι, λόγω τοῦ ἀναδρομικοῦ χαρακτήρα τῆς ἐν λόγω διατάξεως, πρέπει νά τύχει τῶν πλεονεκτημάτων πού προβλέπονται ἀπό τό νόμο αὐτό.

Ὡς πρός τό ἐπιχείρημα αὐτό, θά ἤθελα κατ' ἀρχήν, ἀπό κοινοῦ μέ τήν Ἐπιτροπή, νά παρατηρήσω ὅτι, δυνάμει τοῦ γερμανικοῦ «Bundesbeamtengesetz», πρέπει ἀφενός νά γίνει διάκριση μεταξύ τῶν προβλεπόμενων στό ἄρθρο 116 παράγραφος 1 περίπτωση γ τοῦ ἐν λόγω νόμου περιόδων, κατά τή διάρκεια τῶν ὁποίων ἕνας ὑπάλληλος μετά τή

συμπλήρωση τῶν δεκαοκτώ ἐτῶν καί πρίν διορισθεῖ ὡς μόνιμος ἀπέκτησε ὁρισμένα εἰδικά προσόντα σέ συγκεκριμένους τομεῖς, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀναγκαία προϋπόθεση γιά τήν ἄσκηση τῶν καθηκόντων του, καί ἀφετέρου τῶν περιόδων σπουδῶν, οἱ ὁποῖες δύνανται νά ληφθοῦν ὑπόψη ὡς συντάξιμα ἔτη σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 116 τοῦ «Bundesbeamtengesetz». Ὁ προσφεύγων ζητᾶ προδήλως τήν ἀναγνώριση τῆς προηγουμένης τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία τῆς «Berufsgenossenschaft» περιόδου ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητας, ἀπό τό 1941 ἕως τό 1951, ὡς προηγούμενη τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων προσμετρούμενη περίοδο, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 116 παράγραφος 1 περίπτωση γ τοῦ «Bundesbeamtengesetz» καί, ἐπιπλέον, τήν ἀναγνώριση τῶν ἐτῶν σπουδῶν του ἀπό τό 1936 ἕως τό 1941, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 116 τοῦ ἐν λόγω νόμου.

Παρ' ὅλα αὐτά, καμία ἀπό τίς δύο αὐτές περιόδους δέν πρέπει νά ληφθεῖ ὑπόψη γιά τόν ὑπολογισμό τῶν περιόδων ἀναμονῆς, μετά τήν πάροδο τῶν ὁποίων γεννᾶται τό πρός σύνταξη δικαίωμα δημόσιου ὑπαλλήλου κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 106 τοῦ «Bundesbeamtengesetz», ἐφόσον οἱ ἀνωτέρω περίοδοι δέν ἀναφέρονται ὡς συντάξιμα ἔτη. Ἐπιπλέον, ὅπως ὀρθῶς ἐπισήμανε ἡ Ἐπιτροπή, προϋπόθεση ἀναγνωρίσεώς τους εἶναι νά ἔχει ἤδη ἀποκτηθεῖ δικαίωμα πρός σύνταξη δημόσιου ὑπαλλήλου κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 106 τοῦ «Bundesbeamtengesetz», χωρίς νά ἔχουν ληφθεῖ ὑπόψη οἱ ἐν λόγω περίοδοι.

Ἀντιθέτως, ὡς πρός τήν ἀναγνώριση τῆς ὁποίας πρέπει νά τύχει δυνάμει τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, ὁ προσφεύγων ζητᾶ νά τύχει ὄχι ἴδιας μεταχειρίσεως πού θά εἶχε ἐγκαταλείποντας τίς γερμανικές δημόσιες ὑπηρεσίες τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1956, ἀλλά, ἀντιθέτως, τῆς μεταχειρίσεως πού θά εἶχε ἄν παρέμενε στήν ὑπηρεσία τοῦ γερμανοῦ ἐργοδότου του. Μόνο βάσει τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς σέ περίπτωση ἀνικανότητας ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων του ἤ συμπληρώσεως περιόδου ἀναμονῆς δέκα ἐτῶν, θά εἶχε ἀποκτήσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα ἤ δικαίωμα προσδοκίας πρός σύνταξη βάσει τοῦ νόμου περί δημόσιων ὑπηρεσιῶν.

Ἀντιθέτως, ὁ περί ἀναγνωρίσεως κανόνας τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ δέ βασίζεται στά συνταξιοδοτικά δικαιώματα ἤ στά δικαιώματα προσδοκίας, τά ὁποῖα ἐνδεχομένως θά ἦταν δυνατόν νά ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς ὑπό τή μία ἤ ὑπό τήν ἄλλη προϋπόθεση σέ περίπτωση διατηρήσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἀλλά προβλέπει σαφῶς ὅτι λαμβάνονται ὑπόψη μόνο τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα *«πού ἔχουν ἀποκτηθεῖ»* στή χώρα καταγωγῆς.

Κατά συνέπεια, μετά τήν εἴσοδό του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας, ὁ προσφεύγων ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ μόνο ἀπό πέντε χρόνια, ἑπτά μῆνες καί δεκαπέντε ἡμέρες πραγματικῆς ὑπηρεσίας καί, συνεπῶς, δέν εἶναι δυνατό νά τοῦ ἀναγνωρισθεῖ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ παρά μόνο ἡ ἀπώλεια τῶν ἐν λόγω ἐτῶν ὑπηρεσίας.

Κατά τά λοιπά, ὅπως προκύπτει καί ἀπό τούς ἐσωκλείστους στήν ἀπό 26 Αὐγούστου 1976 ἐπιστολή τῆς «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte» ἀνωτέρω ὑπολογισμούς, ὁ προσφεύγων ἀπολαύει πλήρους καλύψεως λόγω τῆς καταβολῆς εἰσφορῶν στήν ἀσφάλιση ἀναπηρίας καί γήρατος γιά τήν προηγουμένη τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία περίοδο, ὥστε νά μήν ὑφίσταται περίοδος μή ἀσφαλίσεως γήρατος, ἡ δέ ἀναγνώριση τῶν ἐν λόγω προγενέστερων τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία περιόδων δυνάμει τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 θά ὁδηγοῦσε σέ διπλή ἀσφάλιση.

Γιά ἕναν περαιτέρω λόγο, ἀποκλείεται ἐπίσης ἡ δυνατότητα νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ περίοδοι σπουδῶν ὑπό τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 116 τοῦ «Bundesbeamtengesetz» στό πλαίσιο ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ΕΚΑΧ, ὅπως ὀρθῶς ἐπισημαίνει ἡ καθ' ἧς. Ὅπως εἴδαμε, ἡ διάταξη αὐτή εἰσάχθηκε στόν «Bundesbeamtengesetz» μέ τό ἄρθρο 139 παράγραφοι 1 καί 2 τοῦ «Beamtenrechtsrahmengesetz» τῆς 1ης Ἰουλίου 1957, μέ ἰσχύ ἀπό 1ης Σεπτεμβρίου 1953, χωρίς νά προβλέπει ὁ νόμος, ὅπως προκύπτει καί ἀπό τό ἄρθρο 139 παράγραφος 4 τοῦ «Beamtenrechtsrahmengesetz», ἀποκατάσταση τῶν προηγούμενων τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τήν 1η Σεπτεμβρίου 1957 περιόδων. Ἔτσι,

ἀντίθετα πρός τήν ἐπιχειρηματολογία τοῦ προσφεύγοντος, μόνον τά πρόσωπα, ἡ κατάσταση τῶν ὁποίων ὑπάγεται στό *πεδίο ἐφαρμογῆς* τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, ἐπωφελοῦνται τοῦ ἀναδρομικοῦ της χαρακτήρα. Κατ' ἀρχήν, αὐτό ἀφορᾶ μόνο τούς ἐν ἐνεργεία ὑπαλλήλους κατά τό χρόνο ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, τήν 1η Σεπτεμβρίου 1957, καί τούς δικαιούχους συντάξεων, τό συνταξιοδοτικό δικαίωμα τῶν ὁποίων ἐγεννήθη μετά τήν 1η Σεπτεμβρίου 1953. Κατά συνέπεια, ὁ προσφεύγων, ἡ ἐργασιακή σχέση τοῦ ὁποίου μέ τήν «Hütten- und Walzwerks-Berufsgenossenschaft» εἶχε ἤδη τερματισθεῖ μέ ἰσχύ ἀπό 31 Ὀκτωβρίου 1956, δέ δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ δικαιώματα βάσει τῆς νέας ρυθμίσεως. Εἰδικότερα, δέ δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ τήν παρέκκλιση τοῦ ἄρθρου 139 παράγραφος 3 τοῦ «Beamtenrechtsrahmengesetz», δεδομένου ὅτι δέν ἔπαυσε νά ἐργάζεται φθάνοντας τό ὅριο ἡλικίας καί δέ συμπλήρωσε ὁλόκληρη τήν περίοδο ἀναμονῆς τῶν δέκα ἐτῶν πού προβλέπεται στό ἄρθρο 106 τοῦ «Bundesbeamtengesetz». Ἐπειδή, κατά συνέπεια, ὁ προσφεύγων, δέ δικαιοῦνταν ἀναγνωρίσεως τῶν περιόδων σπουδῶν κατά τήν εἴσοδό του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας, ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ τέλος νά παρατηρήσω, ὡς πρός αὐτό, ὅτι δέν ἦταν δυνατό ἐπίσης κατά τήν εἴσοδό του στή ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας νά θεωρήσει μιά τέτοια δυνατότητα ἀναγνωρίσεως ὡς στοιχεῖο τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἀπό τό ὁποῖο ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ λόγω τῆς ἀναλήψεως καθηκόντων στήν Κοινότητα.

Κατά συνέπεια, ἀποδεικνύεται ἀβάσιμο τό αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος νά ληφθοῦν ὑπόψη, κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, οἱ προγενέστερες τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία περίοδοι καί οἱ περίοδοι σπουδῶν.

2. Στή συνέχεια τῶν προτάσεών μου, κρίνω σκόπιμο νά ἐξετάσω ἀκόμη, ἄν πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ εἰσφορές συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως, οἱ ὁποῖες καταβλήθηκαν προαιρετικῶς.

Ὁ προσφεύγων παραιτήθηκε σαφῶς τοῦ ἀρχικοῦ του αἰτήματος, τό ὁποῖο ἀπέβλεπε στό νά ἀναγνωρίσει τό Δικαστήριο ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν εἶχε κανένα δικαίωμα πρός ἐκχώρηση τῶν δικαιωμάτων πού ὁ προσφεύγων εἶχε ἀποκτήσει βάσει τῶν εἰσφορῶν προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως, ἀφοῦ στήν ἀνταπάντησή της ἡ προσφεύγουσα διευκρίνισε ὅτι δέν εἶχε ποτέ προβάλει ἕναν τέτοιο ἰσχυρισμό.

Ὁ προσφεύγων συμφωνεῖ τώρα μέ τήν καθ' ἧς ὅτι τό μόνο πρός ἀπάντηση ἐρώτημα εἶναι τό ἐάν, ἐφαρμόζοντας τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, ἡ Ἐπιτροπή δικαιοῦνταν νά λάβει ὑπόψη της, κατά τόν ὑπολογισμό τῆς ἰσότιμης ἀσφαλιστικῆς καλύψεως τῶν ἀπολεσθέντων δικαιωμάτων, τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, τά ὁποῖα ὁ ὑπάλληλος διατηροῦσε μετά τήν εἴσοδό του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας, ἀκόμη καί ἄν αὐτά τά δικαιώματα ἀπέρρεαν ἐν μέρει ἀπό προαιρετικές εἰσφορές.

Ὁ προσφεύγων, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ ὅτι οἱ εἰσφορές συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως πού καταβλήθηκαν προαιρετικῶς ἔχουν σέ τελευταία ἀνάλυση ὡς ἀποτέλεσμα τή μείωση τοῦ ἀριθμοῦ συντάξιμων ἐτῶν πού εἶναι δυνατό νά ἀναγνωρισθοῦν, προτείνει νά δοθεῖ ἀρνητική ἀπάντηση στό ἐν λόγω ἐρώτημα. Κατ' αὐτόν, ἡ ρύθμιση περί ἀναγνωρίσεως συντάξιμων ἐτῶν ὑπηρεσίας οὐδόλως ἀφορᾶ τήν καταβολή προαιρετικῶν εἰσφορῶν, κατά τό μέτρο πού μία προαιρετική ἀσφάλιση δέν πρέπει νά ἐξομοιωθεῖ πρός ἕνα συνταξιοδοτικό καθεστώς. Ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ὑπολογισμός πού πραγματοποίησε ἡ Ἐπιτροπή συνιστᾶ ἐπίσης παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητας, κατά τό μέτρο πού τό θέτει σέ κατάσταση χειροτέρα ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων πού δέν ἔχουν καταβάλει προαιρετικές εἰσφορές.

Ἀντιθέτως, ἡ καθ' ἧς ἰσχυρίζεται ὅτι δικαιοῦνταν νά λάβει ὑπόψη της τίς προαιρετικές εἰσφορές κατά τόν ὑπολογισμό τῆς ἀπώλειας τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων, βασιζόμενη στή διατύπωση καί στό σκοπό τῆς ρυθμίσεως τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ.

Ἡ τελευταία αὐτή νομική ἄποψη πρέπει, κατά τή γνώμη μου, νά υἱοθετηθεῖ, γιά τούς ἀκόλουθους λόγους:

Ὀρθῶς ἡ καθ' ἧς ἐφιστᾶ τήν προσοχή στό γεγονός ὅτι ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων δέν ἀναγνωρίζει κατ' ἀρχήν, παρά τή μεταφορά τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἰσοδύναμου τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 παράρτημα VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ ἤ τήν κατ' ἀποκοπή ἐξαγορά τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων καί τῶν πιθανολογούμενων δικαιωμάτων, τά ὁποῖα ἕνας ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος εἰσάχθηκε στήν ὑπηρεσία τῶν Κοινοτήτων εἶχε ἀποκτήσει βάσει προγενέστερων ἐργασιακῶν σχέσεων. Ἐφόσον δέν ὑφίστανται οἱ δυνατότητες αὐτές, διότι πχ. τά δικαιώματα ἤ τά πιθανολογούμενα συνταξιοδοτικά δικαιώματα ἡ ἀσφαλιστικές παροχές ἐξαφανίζονται λόγω τοῦ ὅτι ὁ ὑπάλληλος, εἰσερχόμενος στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας, θέτει τέρμα σέ προηγούμενη ἐργασιακή σχέση, ὁ ὑπάλληλος δέν ἀποκτᾶ δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ παρά τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα τά ὁποῖα προέρχονται ἀπό τά ἔτη του ὑπηρεσίας στίς Κοινότητες, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ.

Οἱ δύο τελευταῖες διατάξεις περιέχουν ἁπλῶς μιά ξένη πρός τήν οἰκονομία τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ὑπέρ τῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι κατά τήν εἰσαγωγή τοῦ συνταξιοδοτικοῦ καθεστῶτος τῆς Κοινότητας ἦταν ἤδη στήν ὑπηρεσία μιᾶς τῶν Κοινοτήτων καί οἱ ὁποῖοι, λόγω τῆς ἡλικίας τους κατά τό χρόνο εἰσόδου τους στήν ὑπηρεσία, δέν εἶναι πλέον σέ θέση νά συμπληρώσουν τόν ἀνώτατο ἀριθμό συντάξιμων ἐτῶν πού προβλέπεται στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ ἐν λόγω ρύθμιση σκοπεῖ νά τούς ἀντισταθμίσει τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, τά ὁποῖα ἀπόλεσαν λόγω τῆς εἰσόδου τους στήν ὑπηρεσία μιᾶς τῶν Κοινοτήτων, προκειμένου νά μπορέσουν, παρ' ὅλα αὐτά, νά τύχουν εὐλόγου συντάξεως ἀποχωρήσεως στό πλαίσιο τοῦ κοινοτικοῦ συνταξιοδοτικοῦ καθεστῶτος. Κατά συνέπεια, προϋπόθεση γιά τή χορήγηση τῆς ἀντισταθμίσεως αὐτῆς εἶναι ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπάλληλοι ἀναγκάσθηκαν νά παραιτηθοῦν ἀπό ὅλα ἤ ἀπό μέρος τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων, τά ὁποῖα ἔχουν ἀποκτήσει στή χώρα καταγωγῆς τους, λόγω τῆς εἰσόδου τους στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας, χωρίς νά δύνανται νά ἐπιτύχουν ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη.

Συνεπῶς, ἡ προβλεπομένη στό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ ἀναγνώριση συντάξιμων ἐτῶν βασίζεται στήν ἀρχή ὅτι πρέπει νά γίνει μιά σύγκριση μεταξύ τῶν δικαιωμάτων ἀπό τά ὁποῖα ὁ ὑπάλληλος ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ἐγκαταλείποντας τίς ἐθνικές δημόσιες ὑπηρεσίες καί τῶν δικαιωμάτων πού μπόρεσε νά διατηρήσει.

Ἡ Ἐπιτροπή προέβη σέ μιά τέτοια σύγκριση μέ τούς συνημμένους στήν ἀπό 11 Σεπτεμβρίου 1978 ἐπιστολή πρός τόν προσφεύγοντα ὑπολογισμούς. Λαμβάνοντας ὑπόψη τά δικαιώματα πού προέρχονταν ἀπό τήν προαιρετική συμπληρωματική ἀσφάλιση, ὑπολόγισε τό συνταξιοδοτικό δικαίωμα πού διατήρησε ὁ προσφεύγων στό ποσόν τῶν 79,57 DM μηνιαίως. Σέ σχέση μέ τά διατηρηθέντα αὐτά δικαιώματα, τά ἀπολεσθέντα δικαιώματα ἀντιπροσωπεύουν μηνιαία σύνταξη 397,60 DM, δηλαδή ποσοστό ἀπολεσθέντων δικαιωμάτων 83,32 %.

Γιά τόν ὑπολογισμό τῆς σχέσεως αὐτῆς, οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 δέν ἀπαιτοῦν ὅτι πρέπει νά γίνει διάκριση μεταξύ τῶν δικαιωμάτων πού ἀποκτήθηκαν βάσει εἰσφορῶν σέ καθεστώς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως ἤ σέ ὑποχρεωτικό καθεστώς. Ἡ μόνη προϋπόθεση πού τέθηκε γιά τήν ἀναγνώριση, εἶναι μᾶλλον τό γεγονός ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα χωρίς νά λάβει ἰσότιμη ἀσφαλιστική κάλυψη καί ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, ἡ εἴσοδός του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας δημιούργησε περίοδο μή ἀσφαλιστικῆς καλύψεως. Σύμφωνα, ὅμως μέ τούς ἰσχυρισμούς του, ὁ προσφεύγων κατέβαλε προαιρετικές εἰσφορές, προκειμένου νά ἀποφύγει περίοδο μή ἀσφαλιστικῆς καλύψεως, τῆς ὁποίας εἶχε ἐπίγνωση *πρίν* νά εἰσέλθει στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας καί ἡ ὁποία ἦταν τελείως ἀνεξάρτητη τῆς εἰσόδου του στήν ὑπη-

ρεσία. Ἐπειδή, ἐπιπλέον, δέν ἦταν ὑποχρεωμένος νά παραιτηθεῖ ἀπό τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού ἀπέρρεαν ἀπ' αὐτή, λόγω τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας, εἶναι δύσκολο νά διαπιστωθεῖ ποιά εἶναι ἡ περίοδος μή ἀσφαλιστικῆς καλύψεως, ἡ ὁποία πρέπει νά συμπληρωθεῖ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ. Εἰδικότερα, δέ θά ἦταν σύμφωνο πρός τό σκοπό τῆς προαναφερθείσας ρυθμίσεως, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀναγνώριση συντάξιμων ἐτῶν γιά τήν κάλυψη περιόδου μή ἀσφαλίσεως πού δέν εἶναι δυνατό νά καλυφθεῖ ἄλλως, ἐάν χορηγοῦνταν, δυνάμει τῆς ἐν λόγω διατάξεως, πλεονεκτήματα γιά ἀνύπαρκτη περίοδο μή ἀσφαλίσεως.

Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνας ἄλλος λόγος γιά τόν ὁποῖο δέν πρέπει νά ἀγνοηθοῦν οἱ προαιρετικές εἰσφορές στό ἐκ τοῦ νόμου καθεστώς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας καί γήρατος, κατά τόν ὑπολογισμό πού πρέπει νά γίνει δυνάμει τῆς ἐν λόγω διατάξεως. Ἀπό ὅλα τά αὐθεντικά κείμενα τῶν ἐν λόγω διατάξεων σέ ὅλες σχεδόν τίς γλῶσσες προκύπτει σαφῶς ὅτι τό πλεονέκτημα δέ χορηγεῖται παρά σέ σχέση μέ τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ἀπό τά ὁποῖα ὁ ὑπάλληλος ἀποδεικνύει «ὅτι *ἀναγκάσθηκε* νά παραιτηθεῖ». Τό γεγονός, ὅμως, ὅτι «ἀναγκάσθηκε νά παραιτηθεῖ» προϋποθέτει κατ' ἀρχήν, ὅπως παρατηρεῖ ὀρθῶς ἡ καθ' ἧς, ὅτι ἡ ἀπώλεια τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων ἦταν ἀναπόφευκτη. Ἐντούτοις, εἶναι δυνατό νά ἀποφευχθεῖ μιά τέτοια ἀπώλεια μέ τήν καταβολή προαιρετικῶν εἰσφορῶν στό ἐκ τοῦ νόμου καθεστώς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας καί γήρατος τῆς χώρας καταγωγῆς τοῦ ὑπαλλήλου. Ἀπό τά ἀνωτέρω προκύπτει, γενικῶς, ὅτι μία περίοδος μή ἀσφαλίσεως πού ὁ ὑπάλληλος ἀναπλήρωσε κάνοντας χρήση τῆς δυνατότητας καταβολῆς προαιρετικῶν εἰσφορῶν, δέ δύναται πλέον νά ἀναπληρωθεῖ διά τῆς κοινοτικῆς ἀναγνωρίσεως καί, συνεπῶς, πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη οἱ καταβολές προαιρετικῶν εἰσφορῶν στό πλαίσιο ὑπολογισμοῦ τῆς ἀναγνωρίσεως.

Οἱ γενικές ἐκτελεστικές διατάξεις, πού θεσπίσθηκαν μεταγενέστερα καί ἀμφισβητοῦνται ἀπό τόν προσφεύγοντα, περιορίζονται νά συγκεκριμενοποιήσουν τήν ἔννομη αὐτή συνέπεια, ἡ ὁποία πρέπει νά συναχθεῖ ἀπό τίς διατάξεις τοῦ ἴδιου τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Οἱ ἐκτελεστικές διατάξεις ὁρίζουν ὅτι λαμβάνονται ἐπίσης ὑπόψη τά διατηρηθέντα συνταξιοδοτικά δικαιώματα πού προέρχονται ἀπό προαιρετικές εἰσφορές κατά τόν ὑπολογισμό τῆς ἀπώλειας τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων πού πρέπει νά ἀποκατασταθοῦν.

Τέλος, σύμφωνα μέ τήν ἑρμηνεία πού ὑποστηρίζω, ἡ ἐν λόγω διάταξη δέν παραβιάζει τή γενική ἀρχή τῆς ἰσότητας, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ προσφεύγων. Ἐπειδή, ὅπως εἴδαμε, συνιστᾶ παρέκκλιση ἀπό τό γενικό συνταξιοδοτικό καθεστώς τῶν Κοινοτήτων, μόνο σύμφωνα μέ τήν περιοριστική αὐτή ἑρμηνεία εἶναι δυνατό νά δικαιολογηθεῖ, ἐνόψει τοῦ προαναφερθέντος σκοποῦ στόν ὁποῖο ἀποβλέπει. Δέν ὑφίσταται παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν καταβάλει προαιρετικές εἰσφορές ἀπό τό γεγονός καί μόνο ὅτι αὐτοί δέ διατηροῦν συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ὅπως ὁ προσφεύγων.

Ἐκτός αὐτοῦ καταβολές σέ ἰδιωτικά συστήματα ἀσφαλίσεως, οἱ ὁποῖες, ὅπως ἀκούσαμε κατά τή διάρκεια τῆς προφορικῆς διαδικασίας, δέν πρέπει νά λαμβάνονται ὑπόψη κατά τόν ὑπολογισμό τῆς ἀναγνωρίσεως, δέν εἶναι δεκτικές συγκρίσεως μέ εἰσφορές σέ ἐκ τοῦ νόμου καθεστώς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας καί γήρατος, στό ὁποῖο, σύμφωνα μέ τό κοινοτικό συνταξιοδοτικό καθεστώς, ὑπάρχει στενή σχέση μεταξύ τῆς ἀπασχολήσεως καί τοῦ ἀσφαλιστικοῦ καθεστῶτος.

Ἐπειδή, κατά συνέπεια, ἡ Ἐπιτροπή δικαιοῦνταν, ἐφαρμόζοντας τό ἄρθρο 102 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ΕΚΑΧ, νά λάβει ὑπόψη τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, τά ὁποῖα διατηροῦσε ὁ προσφεύγων μετά τήν εἴσοδό του στήν ὑπηρεσία τῆς Κοινότητας, ἀκόμη κι ἄν τά δικαιώματα αὐτά προέρχονταν ἐν μέρει ἀπό προαιρετικές εἰσφορές κατά τόν ὑπολογισμό τῶν ἀπολεσθέντων δικαιωμάτων, τά ὁποῖα ἔπρεπε νά ἀποκατασταθοῦν δυνάμει τῆς ἐν λόγω διατάξεως, ἡ προσφυγή εἶναι καί κατά τοῦτο ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμη.

3. Ἀντίθετα πρός τούς ἰσχυρισμούς τοῦ προσφεύγοντος, δέ βλέπω ἐπίσης κανένα λόγο πού θά μποροῦσε νά δικαιολογήσει καταδίκη τῆς καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα λόγω παραβιάσεως τοῦ καθήκοντός της νά ἐπιμελεῖται τῶν ὑποθέσεων τοῦ προσφεύγοντος. Ἀπό τό φάκελο προκύπτει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή προσπάθησε ἀπό τό 1970, συνεργαζόμενη στενά μέ τόν προσφεύγοντα, νά καθορίσει τή βάση ὑπολογισμοῦ τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων. Ὁ προσφεύγων εἶχε εἰδικότερα τή δυνατότητα νά ἀπαντήσει στήν προσωρινή ἀπόφαση πού ἀφοροῦσε τή σύνταξή του, ἡ δέ καθ' ἧς, σέ μιά μακρά ἐπιστολή, ἀνέλυσε τά ἐπιχειρήματά της, χωρίς νά ζητήσει ἀπό τόν προσφεύγοντα νά ἐκχωρήσει πχ. μέρος τῆς μέλλουσας συντάξεως πού θά καταβαλόταν ἀπό τήν «Bundesversicherungsanstalt für Angestellte» στήν Ἐπιτροπή.

III — Κατά συνέπεια, προτείνω νά ἀπορριφθεῖ ἡ προσφυγή καί νά καταδικασθεῖ κάθε διάδικος στά δικά του δικαστικά ἔξοδα, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.